

Arrest

nr. 158 213 van 11 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp X van het district Kama van de provincie Jalalabad. U werkte als garagist in Jalalabad. Uit vrees voor de Taliban omdat u één van haar strijders aan de overheid zou hebben gerapporteerd, ontvluchtte u Afghanistan en vroeg u op 4 maart 2011 in België asiel aan.

Uw eerste asielaanvraag werd bij gebrek aan geloofwaardigheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 6 januari 2012 afgesloten met een weigering van de

vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 10 april 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS.

Uw tweede asielaanvraag van 12 juni 2012 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 5 januari 2015. In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u na omzwervingen in Europa op 14 november 2013 vrijwillig terugkeerde naar Afghanistan. Na aankomst in uw vaderland vestigde u zich opnieuw bij uw familie in het dorp Kandahari. Na twintig dagen vernamen uw familieleden en kennissen dat u was teruggekeerd. Twee weken later, toen u met uw neef onderweg was naar de stad Jalalabad, werden jullie beschoten. U bleef ongedeerd maar uw neef kwam om. U dook onder bij een vriend en twee dagen later kwam de Taliban naar uw huis en bedreigden ze uw familie. U vreesde andermaal voor uw leven en verliet twee dagen later, op 29 of 30 december 2013, voor een tweede maal Afghanistan. Op 3 januari 2015 zette u opnieuw voet op Belgische bodem.

Ter staving van uw asielrelaas legt u in uw derde asielaanvraag volgende stukken neer: twee foto's van een omgekomen kind, zeven stukken betreffende uw vrijwillige terugkeer naar Afghanistan en drie attesten betreffende uw operatie in België. In uw tweede asielaanvraag bracht u als nieuwe stukken twee taskara's, een brief van de Taliban, een verklaring van de gemeenschapsraad van Kama, een verklaring van de lokale overheid, twee enveloppen en een verzendbewijs aan.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Als nieuwe element in uw huidige asielaanvraag brengt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan merkte dat Taliban u nog steeds viseert omwille van het probleem dat u in uw eerste aanvraag aanhaalde. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op het asielrelaas dat u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette en de nieuw aangehaalde feiten louter een vervolg hierop zijn. Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien staat uw verklaring dat u uw familie in Kama vervoegde, alwaar de vervolgingsfeiten zich afspeelden, haaks op uw bewering tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw familie zich na uw vertrek in de hoofdstad Kabul vestigde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u Kabul vermeldde in haar hoedanigheid als hoofdstad, maar niet bedoelde dat uw familie ook effectief in deze stad verbleef (CGVS 9/3/2015 p.4). Als u erop gewezen wordt dat u in niet mis te verstane bewoordingen verklaarde dat uw familie naar Kabul verhuisde en er zich vestigde, werpt u op dat u tijdens de twee gehoren van uw eerste asielaanvraag niet in staat was adequate verklaringen af te leggen omdat u kort voordien een operatie had ondergaan (CGVS 9/3/2015 p.4; CGVS 14/12/2011 p.2-3; CGVS 6/10/2011 p.5-6). Het is echter zeer opvallend dat u nu in uw derde asielaanvraag aanhaalt dat de operaties uw verklaringen op het CGVS vertroebelden. Tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u noch tijdens de gehoren op het CGVS, noch in uw beroep voor de RvV aangegeven dat u omwille van de operaties aan uw rug niet in staat was naar behoren verklaringen af te leggen. Uit de neergelegde medische attesten kan evenmin afgeleid worden dat u mentale naweeën van de operaties ondervond. Bovendien blijkt u reeds voor uw eerste operatie in België te hebben verklaard dat uw familie in Kabul verblijft: uit uw verklaringen en de neergelegde medische attesten blijkt dat u op 5 december 2011 en in 2012 een operatie onderging, terwijl u reeds tijdens uw gehoor van oktober 2011 stelde dat uw familie naar uw oom in Kabul verhuisde. Geconfronteerd met deze vaststelling komt u niet met een verklaring aanzetten maar verontschuldigt u zich enkel voor uw vergissing (CGVS 9/3/2015 p.5). Deze opvallende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde verklaringen in uw tweede en derde asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De taskara van uw vader handelt louter over uw identiteit. De documenten van OFII, de Franse immigratiedienst, de e-mail met de elektronische vliegtuigtickets, de

laissez-passer en het plattegrond van de luchthaven geven slechts aan dat u een aanvraag tot vrijwillige repatriëring indiende en dat deze aanvraag behandeld werd. De bewijskracht van de medische stukken betreffende de operatie die u in België onderging werden hierboven reeds besproken. De neergelegde brief van de Taliban, uw taksara en het contract van uw autogarage heeft u reeds in uw eerste asielaanvraag aangebracht en werden destijds inhoudelijk beoordeeld. Deze documenten kunnen derhalve niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. De twee verklaringen heeft uw familie op uw vraag door de lokale overheid en gemeenschapsraad laten opstellen (CGVS 9/3/2015 p.6). Het gesolliciteerd karakter van beide stukken verhindert dat er bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat valse en vervalste Afgaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan. De verzendnota en de twee enveloppen tonen slechts aan dat u post uit Afghanistan ontving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er doorheen uw nieuwe elementen in uw derde asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming mdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van

de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 6 januari 2012 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Kama kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. Er werd opgemerkt dat uw familie zich na uw vertrek in de stad Kabul vestigde. Gevraagd naar hun levensomstandigheden daar gaf u aan dat ze er over voldoende financiële middelen beschikten (CGVS 6/10/2011 p 5; CGVS 14/12/2011 p 2) en ze er, behalve de leeftijd van uw vader,

geen noemenswaardige problemen kenden (CGVS 14/12/2011 p.3). Bovendien verklaarde in Kabul te beschikken over een oom van vaderskant die bereid en in staat was uw familie op te vangen (CGVS 14/12/2011 p.2). Op basis van deze elementen oordeelde het CGVS dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Ten aanzien van de RvV betwistte u niet dat u over een vestigingsalternatief in deze stad beschikt, waarop de RvV de beoordeling van het CGVS bevestigde. In uw huidige asielaanvraag laat u geen nieuw licht schijnen op deze beoordeling. Integendeel, zoals hierboven aangehaald ontkent u slechts uw eerdere verklaringen zonder dat u er een aannemelijke verklaring voor aandraagt.

Bovendien is uit uw verklaringen tijdens uw derde asielaanvraag gebleken dat u naast uw vestigingsmogelijkheden in Kabul ook in de stad Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. U bent immers een volwassen man die het lezen machtig is in het Pashtou, de taal die in Jalalabad gebezigd wordt (CGVS 9/3/2015 p.6). Verder verklaart u dat u gedurende drie tot drieënhalft jaar een eigen autogarage uitbaatte in Qalai regi, een plaats die zich op slechts acht à tien kilometer van het centrum van Jalalabad bevindt en die u tot een deel van de stad rekent (CGVS 9/3/2015 p.5). Uit uw beroepsactiviteit in Jalalabad gaat u niet alleen relevante werkervaring maar ook een grote vertrouwdheid met de stad en een kennissen- en vriendengroep putten. Bovendien woont uw schoonfamilie in de stad Jalalabad. Dat uw schoonfamilie bij machte is u minstens tijdelijk van opvang te voorzien blijkt uit uw verklaring dat uw vrouw na uw vertrek door haar familie in Jalalabad werd opgevangen ((CGVS 9/3/2015 p.4). Tenslotte moet er op gewezen worden dat uw vader over zeven à zevenenhalf jerib (1,4 à 1,5 hectare) landbouwgrond bezit (CGVS 9/3/2015 p.6). Als hinderpalen voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad verwijst u enkel naar uw vrees voor de Taliban, andere problemen voor uw vestiging in Jalalabad voorziet u niet (CGVS 9/3/2015 p.7). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden en u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Wat betreft de situatie in Jalalabad kan gesteld worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de steden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan "van de motiveringsverplichting zoals vervat in artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de Wet van 15 december 1980" (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Bij arrest nr. 78 923 van 10 april 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en derde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende:

"In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Als nieuwe element in uw huidige asielaanvraag brengt u aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan merkte dat Taliban u nog steeds viseert omwille van het probleem dat u in uw eerste aanvraag aanhaalde. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op het asielrelaas dat u in uw eerste asielaanvraag uiteenzette en de nieuw aangehaalde feiten louter een vervolg hierop zijn. Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd,

wijzig hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien staat uw verklaring dat u uw familie in Kama vervoegde, alwaar de vervolgingsfeiten zich afspeelden, haaks op uw bewering tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw familie zich na uw vertrek in de hoofdstad Kabul vestigde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u Kabul vermeldde in haar hoedanigheid als hoofdstad, maar niet bedoelde dat uw familie ook effectief in deze stad verbleef (CGVS 9/3/2015 p.4). Als u erop gewezen wordt dat u in niet mis te verstane bewoordingen verklaarde dat uw familie naar Kabul verhuisde en er zich vestigde, werpt u op dat u tijdens de twee gehoren van uw eerste asielaanvraag niet in staat was adequate verklaringen af te leggen omdat u kort voordien een operatie had ondergaan (CGVS 9/3/2015 p.4; CGVS 14/12/2011 p.2-3; CGVS 6/10/2011 p.5-6). Het is echter zeer opvallend dat u nu in uw derde asielaanvraag aanhaalt dat de operaties uw verklaringen op het CGVS vertroebelden. Tijdens uw eerste asielaanvraag heeft u noch tijdens de gehoren op het CGVS, noch in uw beroep voor de RvV aangegeven dat u omwille van de operaties aan uw rug niet in staat was naar behoren verklaringen af te leggen. Uit de neergelegde medische attesten kan evenmin afgeleid worden dat u mentale naweeën van de operaties ondervond. Bovendien blijkt u reeds voor uw eerste operatie in België te hebben verklaard dat uw familie in Kabul verblijft: uit uw verklaringen en de neergelegde medische attesten blijkt dat u op 5 december 2011 en in 2012 een operatie onderging, terwijl u reeds tijdens uw gehoor van oktober 2011 stelde dat uw familie naar uw oom in Kabul verhuisde. Geconfronteerd met deze vaststelling komt u niet met een verklaring aanzetten maar verontschuldigt u zich enkel voor uw vergissing (CGVS 9/3/2015 p.5). Deze opvallende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde verklaringen in uw tweede en derde asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De taskara van uw vader handelt louter over uw identiteit. De documenten van OFII, de Franse immigratiedienst, de e-mail met de elektronische vliegtuigtickets, de laissez-passer en het plattegrond van de luchthaven geven slechts aan dat u een aanvraag tot vrijwillige repatriëring indiende en dat deze aanvraag behandeld werd. De bewijskracht van de medische stukken betreffende de operatie die u in België onderging werden hierboven reeds besproken. De neergelegde brief van de Taliban, uw taksara en het contract van uw autogarage heeft u reeds in uw eerste asielaanvraag aangebracht en werden destijds inhoudelijk beoordeeld. Deze documenten kunnen derhalve niet als nieuwe elementen in uw huidige asielaanvraag beschouwd worden. De twee verklaringen heeft uw familie op uw vraag door de lokale overheid en gemeenschapsraad laten opstellen (CGVS 9/3/2015 p.6). Het gesolliciteerd karakter van beide stukken verhindert dat er bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat valse en vervalste Afghaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan. De verzendnota en de twee enveloppen tonen slechts aan dat u post uit Afghanistan ontving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u er doorheen uw nieuwe elementen in uw derde asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Met de loutere stelling niet akkoord te gaan met de vaststelling dat de bijkomende verklaringen en bewijselementen slechts in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze zou worden aangetoond, weerlegt verzoeker de pertinente en correcte vaststelling niet.

Ook waar hij stelt niet te begrijpen op welke andere wijze deze documenten dan verkregen zouden kunnen worden aangezien de lokale overheid en gemeenschapsraad deze uiteraard niet op eigen initiatief afleveren, weerlegt hij de gedane vaststellingen niet. De twee neergelegde verklaringen heeft zijn familie op zijn vraag door de lokale overheid en gemeenschapsraad laten opstellen en zijn aldus gesolliciteerd, waardoor zij objectieve bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat valse en vervalste Afghaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan.

Waar verzoeker erop wijst dat indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat uit informatie die aan het administratief dossier zou zijn toegevoegd, zou blijken dat valse en vervalste Afghaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn, moet zij dit ook aantonen, gaat hij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon overigens terecht vaststellen dat de neergelegde verklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen en objectieve bewijswaarde ontberen. Om deze redenen en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten tegen betaling te verkrijgen zijn in Afghanistan en Pakistan, kan aan de door verzoeker neergelegde documenten, geen bewijswaarde worden gehecht.

Voor zover verzoeker ervan uitgaat dat de nieuwe elementen niet werden onderzocht gaat hij voorbij aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekers tweede asielaanvraag in overweging werd genomen en de nieuwe verklaringen en elementen werden onderzocht en beoordeeld. Derhalve verwijst de Raad naar de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich zowel in de stad Kabul als in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De bestreden beslissing oordeelde terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming mdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en

hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

In de beslissing van de commissaris-generaal van 6 januari 2012 werd geoordeeld dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c in het district Kama kunt vermijden door u in de stad Kabul te vestigen. Er werd opgemerkt dat uw familie zich na uw vertrek in de stad Kabul vestigde. Gevraagd naar hun levensomstandigheden daar gaf u aan dat ze er over voldoende financiële middelen beschikten (CGVS 6/10/2011 p 5; CGVS 14/12/2011 p 2) en ze er, behalve de leeftijd van uw vader, geen noemenswaardige problemen kenden (CGVS 14/12/2011 p.3). Bovendien verklaarde in Kabul te beschikken over een oom van vaderskant die bereid en in staat was uw familie op te vangen (CGVS 14/12/2011 p.2). Op basis van deze elementen oordeelde het CGVS dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Ten aanzien van de RvV betwistte u niet dat u over een vestigingsalternatief in deze stad beschikt, waarop de RvV de beoordeling van het CGVS bevestigde. In uw huidige asielaanvraag laat u geen nieuw licht schijnen op deze beoordeling. Integendeel, zoals hierboven aangehaald ontkent u slechts uw eerdere verklaringen zonder dat u er een aannemelijke verklaring voor aandraagt.

Bovendien is uit uw verklaringen tijdens uw derde asielaanvraag gebleken dat u naast uw vestigingsmogelijkheden in Kabul ook in de stad Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. U bent immers een volwassen man die het lezen machtig is in het Pashtou, de taal die in Jalalabad gebezigd wordt (CGVS 9/3/2015 p.6). Verder verklaart u dat u gedurende drie tot drieënhalft jaar een eigen autogarage uitbaatte in Qalai regi, een plaats die zich op slechts acht à tien kilometer van het centrum van Jalalabad bevindt en die u tot een deel van de stad rekent (CGVS 9/3/2015 p.5). Uit uw beroepsactiviteit in Jalalabad gaat u niet alleen relevante werkervaring maar ook een grote vertrouwdheid met de stad en een kennissen- en vriendengroep putten. Bovendien woont uw schoonfamilie in de stad Jalalabad. Dat uw schoonfamilie bij machte is u minstens tijdelijk van opvang te voorzien blijkt uit uw verklaring dat uw vrouw na uw vertrek door haar familie in Jalalabad werd opgevangen ((CGVS 9/3/2015 p.4). Tenslotte moet er op gewezen worden dat uw vader over zeven à zevenenhalf jerib (1,4 à 1,5 hectare) landbouwgrond bezit (CGVS 9/3/2015 p.6). Als hinderpalen voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad verwijst u enkel naar uw vrees voor

de Taliban, andere problemen voor uw vestiging in Jalalabad voorziet u niet (CGVS 9/3/2015 p.7). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden en u over eigendommen, vaardigheden, werkervaring en een netwerk in Jalalabad beschikt, kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Jalalabad in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Wat betreft de situatie in Jalalabad kan gesteld worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de

subsidiare beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de Taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de steden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Waar verzoeker stelt dat de situatie in Afghanistan niet verbeterd is, er uit het aangehaalde EASO rapport blijkt dat er een toename is geweest in de maanden juli en augustus 2014 van het aantal aanslagen in Kabul en dat uit hoewel er wordt gesteld dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de steden Kabul en Jalalabad uit nieuwsberichten, die verzoeker aan het verzoekschrift voegt, blijkt dat *“dit niet zo correct is als op papier wordt beschreven”*, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Met de algemene stelling dat de situatie in Afghanistan niet gebeterd is, er uit het aangehaalde EASO rapport blijkt dat er een toename is geweest in de maanden juli en augustus 2014 van het aantal aanslagen in Kabul kan verzoeker geenszins afbreuk doen aan de aangehaalde correcte en actuele informatie noch aantonen dat er in Kabul of in Jalalabad in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook met betrekking tot de persartikelen die hij bij zijn verzoekschrift voegt waarin bericht wordt over een aanslag in Kabul en Jalalabad en het aantal NAVO militairen en hun taak in Afghanistan, kan niet worden afgeleid dat er in Kabul en Jalalabad actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad wenst hier nog aan toe te voegen dat ook zeer recente informatie (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul” van 12 oktober 2015) die gevoegd werd bij de aanvullende nota van de verwerende partij blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015; COI Focus, “Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad” van 10 maart 2015) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker zowel in de stad Jalalabad als in Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF